

اثر بخشی طرحواره درمانی بر تاب آوری زنان مبتلا به سرطان سینه

مهرونوش خادمی^۱، جعفر طالبیان شریف^۲، محمود آزادی^۳، سمانه هوشیار^۴

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد روان شناسی عمومی موسسه آموزش عالی حکمت رضوی مشهد، ایران

^۲ استادیار گروه روان شناسی و علوم تربیتی موسسه آموزش عالی حکمت رضوی مشهد، ایران

^۳ دانشجوی دکترای روانشناسی پژوهشگاه حوزه و دانشگاه، مرکز تحقیقات بین رشته ای بیمارستان رضوی مشهد، ایران

^۴ کارشناس ارشد روانشناسی بالینی، بیمارستان رضوی مشهد، ایران

چکیده

سرطان سینه یکی از مهم ترین و شایع ترین بیماری ها در زنان است که از هر ۸ نفر زن یک نفر را مبتلا کرده و متأسفانه بیش از سایر سرطان ها باعث مرگ و میر زنان می شود. سرطان سینه شایع ترین علت مرگ زنان در محدوده سنی ۳۳ تا ۵۵ سالگی می باشد. هدف از پژوهش بررسی تاثیر طرحواره درمانی بر تاب آوری زنان مبتلا به سرطان سینه بود. از تعداد ۱۵ نفر از زنان درمان شده به دلیل سرطان پستان که برای کنترل های پس از بهبودی به بیمارستان رضوی مشهد مراجعه می کردند برای این پژوهش دعوت به همکاری شده است. معیارهای همگونی شامل داشتن سن بین ۲۵ تا ۵۷ سال، وضعیت تاهل، حداقل تحصیلات دیپلم، وضعیت اشتغال و تعداد فرزندان بوده که بصورت نمونه گیری در دسترس و داوطلبانه انتخاب شدند. قبل از مداخله درمانی ابزار پژوهش (پیش آزمون) پرسش نامه تاب آوری کانر- دیویدسون توسط آزمودنی ها تکمیل گردید و بعد از مداخله درمانی ۱۲ جلسه ای به مدت ۸۰ دقیقه به صورت هفتگی، ابزار پژوهش دوباره توسط آزمودنی ها تکمیل گردید (پس آزمون). در نهایت داده های به دست آمده با استفاده از آزمون t همبسته و روش تحلیل کواریانس چند متغیری مورد ارزیابی آماری قرار گرفت. پژوهش نشان داد که مداخلات مبتنی بر طرحواره درمانی در تاب آوری زنان مبتلا به سرطان سینه در تمامی خرده مقیاس ها به جز تاثیرات معنوی تفاوت معنادار ($p < 0.05$) ایجاد کرده است. نتایج پژوهش شواهدی را پیشنهاد می کند که طرحواره درمانی روش درمانی مناسبی برای افزایش تاب آوری زنان مبتلا به سرطان سینه می باشد.

واژه های کلیدی: زنان مبتلا به سرطان سینه، طرحواره درمانی، تاب آوری